

Edwin Struis is vaak van huis. In deel XCIII van deze serie kijkt onze reizende supporter samen met tweehonderd *Barça*-fans in het Gelredome naar *El Clásico*. Hoe Cristiano Ronaldo eindelijk Lionel Messi vloert.

TEKST EN BEELD EDWIN STRUIS

EL CLÁSICO IN HET GELREDOME

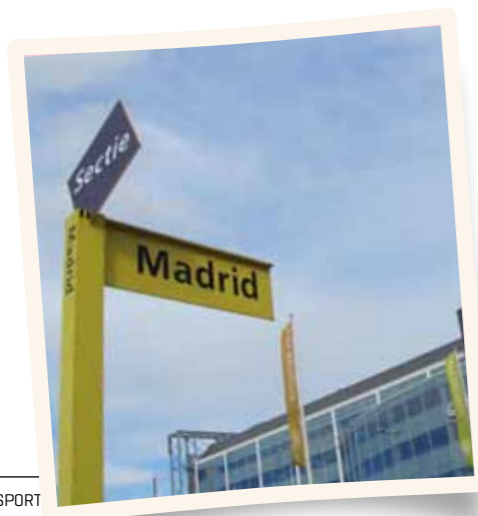
De verleiding is maar moeilijk te weerstaan. Natuurlijk, er zijn deze avond parkeerplaatsen zat rondom het Gelredome, er staat geen optreden van Marco Borsato of een EO-jongereendag gepland, maar de sectie Madrid lonkt nadrukkelijk, ook al omdat deze plekken het dichtst bij de hoofdingang zijn gesitueerd. De *diehard Barça*-fans die zich hier vanavond verzamelen om *El Clásico* op een groot scherm te aanschouwen,

zullen hun bolides ongetwijfeld elders parkeren, hoewel er een sectie Barcelona ontbreekt. Althans, dat meldt de eerste pseudo-Catalaan die ik eenmaal binnen tegen het lijf loop. “Ik ben het hele parkeerterrein rondgereden, geen Barcelona te bekennen,” meldt de man een tikkeltje teleurgesteld. Het is de avond van de grote clash tussen Barcelona en Real Madrid, van de strijd tussen *blaugrana* en koninklijk wit, van Lionel Messi en Cristiano Ronaldo. Deze wedstrijd beslist of de Primera División eindigt in een adembenemende apotheose of in een voorspelbare ontknoping. Real neemt een voorsprong van vier punten mee naar Camp Nou, alleen een zege van de thuisclub kan de spanning terugbrengen.

GELREDOME

Hoewel het aantal Clásico's inmiddels *Old Firm*-achtige proporties begint aan te nemen – vanavond staat alweer editie zes van het seizoen op de rol – organiseert de

Nederlandse Barcelona-fanclub twee keer per jaar een Clásico-avond voor de *penyas*, zoals de Barça-fans die zich verenigd hebben, wereldwijd heten. Van heinde en verre melden ze zich aan de balie van het Gelredome, dat vanavond is uitverkoren om als decor te dienen van de fanclubdag. Ze komen uit Amsterdam, Rotterdam en Urk, zijn jong en oud, kaal of weelderig behaard, maar ze zijn verbonden in hun liefde voor de club uit de Catalaanse hoofdstad. Bijna zonder uitzondering gaan ze gehuld in een Barça-shirt, die met Messi en nummer 10 achterop zijn duidelijk in de meerderheid. In de aanloop naar de Spaanse klassieker worden we door Vitesse-vrijwilliger Tieme Vleming rondgeleid in het Gelredome. Echt veel rond te leiden valt er niet. De grasmat ligt buiten te ademen, het dak is dicht en het middenterrein heeft veel weg van een vluchtelingenkamp, wat bij navraag een vlooiemarkt blijkt te zijn. Elke verwijzing naar Vitesse ontbreekt, er hangt een onbestendige

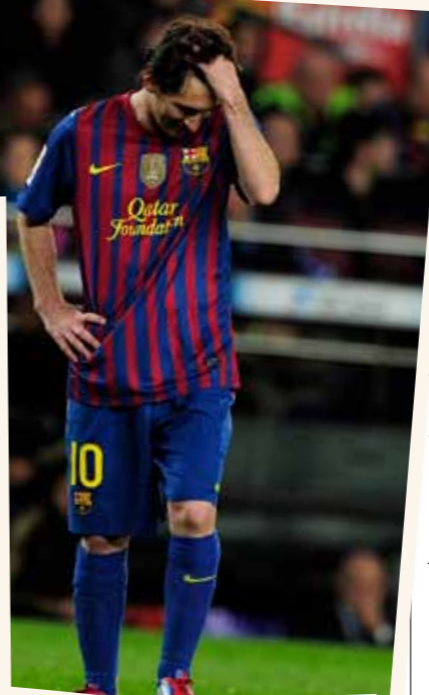

lucht en toch vindt Tieme dit stadion een architectonisch hoogstandje dat we geheel en al te danken hebben aan de visionair Karel Aalbers. Dat Vitesse bijna ten onder ging aan de megalomane bewijsdrift van de oud-voorzitter vertelt hij er wijselijk niet bij. Gelukkig had Vitesse in die periode ook een paar echte vrienden die de club van de ondergang reddden. Nu is de club in handen van de Georgische uitvoering van Karel Aalbers, dus waakzaamheid blijft geboden. De prijzenkast in het *Home of History* blijkt nog redelijk gevuld, waarschijnlijk met zelf aangeschafte bekens en trofeeën. Bij nadere inspectie blijken de jeugdteams tamelijk succesvol. Als we de voorspellingen van eigenaar Merab Jordania mogen geloven, zal over precies een jaar de kampioenschaal van de eredivisie hier de meeste aandacht gaan trekken. Van die opmerking ziet Tieme de humor wel in. Hij wint liever twee keer van NEC.

MESSI-QUIZ

Terug in de filmzaal begint het langzaam te kriebelen bij de devote Barça-volgers. De jeugd wordt opgewarmd met een heuse Messi-quiz, met een gesigneerd shirt van David Villa als hoofdprijs, maar dit terzijde. De volwassenen doen zich te goed aan een Indisch buffet. Voorzitter Peter Goedbloed (Pedro

Bonasang voor ingewijden) laat het zich allemaal goed smaken. Hij legt uit waarom deze keer voor Arnhem is gekozen. “We doen het een keer onder en een keer boven de rivieren. En volgens mij zitten we vandaag net erboven. Ik zag onderweg iets blauws onder me doorglijden. We proberen steeds weer onderdak te vinden in een stadion van een profclub, maar dat lukt niet altijd. We hadden dit keer Sparta op het oog, maar daar hadden ze geen aansluiting voor Sport1. Dat het nog bestaat, hè? Als we geen beeld hebben, hoeven we er niet aan te beginnen.” Gestaag druppelt de ruimte vol. Een half uur voor aanvang hebben zo’n tweehonderd fans een plekje gevonden. Onder hen twee volbloed Catalanen, helemaal overgekomen uit Zeeuws-Vlaanderen: Josep Marti en z’n pleegzoon Enric Batista. Marti, met z’n 82 jaar de nestor van het gezelschap, draagt een donkere bril, maar Batista verzekert me dat z’n pleegvader geen popster is. “Hij is net geopereerd aan z’n ogen. Maar deze avond wil hij niet missen.” Marti is een wandelende Barcelona-encyclopedie, hij heeft de club nog in de voorloper van Camp Nou, Les Corts, zien voetballen. Ook de seizoenen met Johan Cruyff staan hem nog helder voor de geest, met name het jaar dat Barça de rivaal met 5-0 vernederde in het eigen Bernabeu. Later, toen hij naar Nederland emigreerde, heeft hij ooit nog een babbeltje met *El Salvador* gemaakt, samen met z’n pleegzoon. Als bewijs tovert Batista een foto tevoorschijn uit z’n portefeuille en ja hoor, daar staan ze breed lachend met JC in hun midden. “Wij keken vroeger naar hem zoals men nu naar Messi kijkt,” vertelt Marti. “Cruyff was een leven-

de legende. Messi is nog geen 25, als die zo doorgaat, is hij over een paar jaar ook de beste voetballer aller tijden.”

FEYENOORD

Hoewel de band met Ajax voor de hand ligt vanwege de Barça-connectie met Michels, Cruyff, Neeskens, Rijkaard en al die andere ex-Ajaciëden die aanmeerden in Camp Nou, is de kwieke grijsaard geen fan van de aanstaande kampioen van Nederland. “Barcelona was altijd de club van het volk, Real van de elite. Toen ik in Nederland kwam, trok ik die lijn door en kwam ik bij Feyenoord terecht. En nu Ronald Koeman daar trainer is, is voor mij die cirkel ook rond.” Op het grote scherm wordt geschakeld met Camp Nou. Als Messi in beeld komt, stijgt er luid gejuich op, boegeroep begeleidt Ronaldo. Voor Barça-fans is de Portugese de verpersoonlijking van al het kwaad.

BARÇA-FAN **MARTI**: ‘MESSI IS NOG GEEN 25, ALS DIE ZO DOORGAAT, IS HIJ OVER EEN PAAR JAAR OOK DE BESTE VOETBALLER ALLER TIJDEN’

wat de voetballers buiten werktijden uitsproken en is hij niet te beroerd om de Spaanse koning te omschrijven als harten- en heupenbreker. Als het clublied van Barcelona weerklinkt, zingen veel *penyas* hartstochtelijk mee. Overal liggen A4’tjes met de tekst, aan alles is gedacht. Op de tribunes van Camp Nou wordt inmiddels de spreuk *Som i Serem* gevormd. “We zijn en we zullen zijn,” vertaalt medeorganisator Henk van der Tas simultaan. Hij is een tikkeltje nerveus voor de dingen die komen gaan. Hij vertrouwt niet automatisch op een zege, zoals de laatste seizoenen te doen gebruikelijk. We moeten zelfs ruim vier jaar terug voor de laatste zege van Real op vijandelijk grondgebied, in december 2007 was dat. “Tegen Chelsea hadden ze het ook al moeilijk,” analyseert Van der Tas. “Ze zitten niet in hun beste periode, maar misschien valt het mee.”

Maar dat doet het niet. Barcelona koestert als vanouds het balbezit, maar de korte combinaties ontberen precisie, het veelgeroemde positie-spel hapert. Het aantal foute passes is legio, de grote vorm is er niet. Ook niet bij Messi, het Argentijnse wonderkind, die het voor het eerst sinds lange tijd in een Clásico moet afleggen tegen z’n Portugese tegenpool. Als al na zeventien minuten Real op 1-0 komt, wordt het stil in het Gelredome. Vanaf dat moment wordt de wedstrijd hoofdschuddend bekeken, de foute passes met ontstemming begeleid. Zo’n donkere bril als van Josep Marti willen we allemaal wel.

KLEURSPOELING

Als het in Camp Nou ook nog eens gaat plenzen, gaan de blikken helemaal in de somberstand. Dit weertype mag dan weliswaar een desastreuze uitwerking hebben op de kleurspoeling van Fábio Coentrão, maar het doet het combinatiespel

van de thuisclub ook geen goed. Wat nauw moet luisteren, vindt nu geen gehoor. Het sippe gezicht van Messi vertelt het hele verhaal. Geen *Leo Clásico*-show vanavond. De mensen om me heen zien het ook. De berusting is daar. Pas diep in de tweede helft wordt de lethargie doorbroken als invaller Alexis Sánchez de gelijkmaker achter Iker Casillas frummelt. Maar het nieuwe elan duurt slechts een paar minuten. Dan slaat Ronaldo klinisch en onbarmhartig toe. Na z’n goal maant hij het publiek tot kalmte, tot grote ergernis van het kijkerspubliek 1500 kilometer verderop. Wegwerpgebaren alom, waarom juist hij? Na al die jaren van verwennerij is het momentum zoek. Weg kampioenschap, weg Messi-magie, de meeste fans wachten het laatste fluitsignaal niet eens af en vervoegen zich aan de bar voor een vergeetdrankje. De vierde landstitel op rij, een evenaring van het record dat Cruyffs *Dream Team* tussen 1991 en 1994 vestigde, zit er niet meer in. En het is maar de vraag of de Catalanen zich ten koste van het stugge Chelsea opnieuw gaan plaatsen voor de finale van de Champions League.

Een feestvierende Cristiano Ronaldo en het favoriete restaurant van Salvador Dali (met dank aan Sierd de Vos) zijn meer dan het beeld verdragen kan, meteen springt het op zwart. Van der Horst kondigt de loterij aan, maar van een feeststemming is geen sprake meer. Bloedende Barça-harten over de hele linie, collectief probeert men de kater te verwerken. Ook hier klettert de regen keihard tegen de ramen. Hoogste tijd om weer eens naar huis te gaan. ●

Suggesties voor deze rubriek? Tips, op- of aanmerkingen? E.STRUIS@NUSPORT.NL Nu ook te volgen op Twitter via @STRUISVANHUIS

EEN FEESTVIERENDE CRISTIANO RONALDO EN HET FAVORIETE RESTAURANT VAN SALVADOR DALI (MET DANK AAN SIERD DE VOS) ZIJN MEER DAN HET BEELD VERDRAGEN KAN

